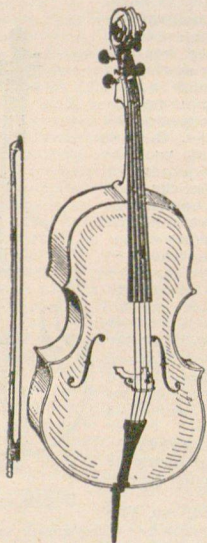

свири поставяйки се между колѣнѣтъ. Има четири струни, които се гласят на квинта — $C\ G\ d\ a$, и обема му достига до $3\frac{1}{2}$ октави, $C-g^2$. Има благороденъ тонъ, приличенъ на човѣшки гласъ, и за това е единъ отъ

Виолончело

любимитѣ солови инструменти. Въ оркестра върви съ контрабаса, но и въ много случаи има самостоятелна роля. Нотира се за В. обикновено въ басовъ ключъ — за низкитѣ тонове, за срѣднитѣ и повисоки — въ теноровъ, и за най-високитѣ въ — цигулково. В. е инструментъ за едногласно свирене, но могатъ да се изпълняватъ на него и двойни, тройни и четворни ноти, ала съ по голѣма трудностъ, отколкото при цигулката — съ която В. има известна общностъ въ техническитѣ възможности. Литературата за В. е днесъ твърде пространна, — водачъ върху нея: L. Roth — „Führer durch die Cello-literatur“, а върху историята на инструмента: Grillet — Les ancêtres

du violon et du violoncelle — „Прадѣдитѣ на цигулката и виолончела“ и Wasielewski: Das V. und seine Geschichte“ — „Виолончелтъ и неговата история“.

Виолончело пиколо, ит. Violoncello piccolo — малко, високо виолончело — между чело и виола по голѣмина, употребяванъ презъ XVIII ст. инструментъ, приличенъ повече на модернитѣ цигулкови инструменти.

Виолъ, или Виелъ — фр. viole или vièle — общо име на инструментитѣ съ корди и лжкъ презъ срѣдновѣковието въ Франция. До XIII в. формата на звуковото сандѣче е била обла — съ дръжка, ключове, подложка, звукови отвори и 5 корди. Следъ XIII в. формата на виеля се измѣня, като се явяватъ вече и не крѣгли форми, нѣкои приближаващи се по форма и голѣмина до виолата, но безъ вглѣбнатостъ на звуковото сандѣче. Кѣмъ семейството на виеля се отнасятъ: виола ди гамба (фр. басъ-виола), виола да спала, квинтонъ, виола ди бордонъ, виола бастарда (баритонъ), виола д'амуръ, както и виолана.

Виоти, Джовани Батиста — Viotti, Giovanni Battista — знаменитъ цигулковъ виртуозъ и компонистъ, основателъ на модерната французска цигулкова школа, род. 23 май 1753 въ Фонтането да По, умр. 3 мартъ 1824 въ Лондонъ. Получилъ на 8 год. възраст подарѣкъ отъ баща си една малка цигулка, самъ училъ се, В. обрѣща съ дарбитѣ си вниманието на архиепископа Нора, който го препорѣчва на една княжеска фамилия, която му дава възможностъ да учи при прочутия цигуларъ Пуняни въ Турино. Следъ като престоява известно време въ капелата на краля въ Турино като виолонистъ, В. Започва своя виртуозенъ пътъ, посещавайки Германия и Русия, имайки навсѣкжде триумфаленъ успѣхъ. 1782 отива въ Парижъ, където очудва публиката съ съвършенството на играта си. Следъ това, неочаквано В. преминава отъ виртуозна въ предприемаческа дейностъ. Въ съдружие съ фризьора на кралица Мария Антоанета, урежда въ Тюйлери италианска опера, следъ това основава собственъ театъръ „Файдо“, но, поради революцията, предприятието му